

Eliáš – číslo jedenásť

Prvá chyba

Jeff Pippenger

2023-10-15

Vzbura Áronovho zlatého teľaťa na počiatku starovekého Izraela sa prorocky zhoduje so vzburou Jarobeáma na počiatku desiatich kmeňov severného kráľovstva Efraima. Tieto posvätné dejiny sú predobrazom vzbury adventizmu v roku 1863.

Samozrejme, existujú aj iné svedectvá vzťahujúce sa na rok 1863, avšak Áron a kráľ Jeroboam poskytujú svedectvá, ktoré sa prekrývajú s dejinami roku 1863, a všetky tieto dejiny znázorňujú hnutie stoštyridsaťštyritisíc, čo je protestantský roh, nielen počas záverečných dní šiesteho kráľovstva biblického proroctva, ale až do uzavretia doby milosti. Tieto dejiny sa takisto zaoberajú paralelnými dejinami republikánskeho rohu v šiestom kráľovstve.

Vo všeobecnosti je pre veriacich veľmi ťažkou pravdou, že Cirkev adventistov siedmeho dňa je Božím ostatkom na konci sveta. Toto presvedčenie je našou prvou chybou. Neexistuje nijaký biblický dôkaz, že laodicejský zbor predstavuje ľud, ktorý je pozdvihnutý ako koruhva počas krízy nedeľného zákona. Našou prvou chybou je prijatie falošného predpokladu, že je to tak. Koruhvu na konci sveta tvoria tí, ktorých vyvrhli členovia synagógy satanovej.

A vztýči zástavu národom a zhromaždí vyhnancov Izraela a rozptýlených z Júdu posbiera zo štyroch končín zeme. Izaiáš 11,12.

Sú to laodicejskí adventisti, ktorí vyhánajú tých, čo majú byť zástavou.

Počujte slovo Hospodinovo, vy, ktorí sa chvejete pred jeho slovom; vaši bratia, ktorí vás nenávideli a ktorí vás vyhnali pre moje meno, povedali: Nech je Hospodin oslávený. Ale on sa zjaví na vašu radosť a oni budú zahanbení. Izaiáš 66:5.

Tí, ktorí sú znamením, sú vyvrhnutí pre „meno“ Kristovo. Meno, ktoré vyvoláva nenávisť, je Alfa a Omega, lebo zásada Alfa a Omega jasne identifikuje, koho Cirkev adventistov siedmeho dňa predstavuje v biblickom proroctve. Podobenstvo o desiatich pannách predstavuje adventizmus.

„Podobenstvo o desiatich pannách z Matúša 25 tiež znázorňuje skúsenosť adventného ľudu.“ Veľký spor, 393.

Podobenstvo sa naplnilo na počiatku adventizmu a na samom konci sa opäť naplňa do posledného písmena.

„Často bývam upozorňovaná na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdrych a päť bláznivých. Toto podobenstvo sa naplnilo a naplní do posledného písmena, lebo má osobitné uplatnenie pre tento čas a podobne ako posolstvo tretieho anjela sa naplnilo a zostane prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. augusta 1890.

Bláznivé panny, ktoré sa prebudia a spoznajú, že nemajú olej, sú Laodicejčania.

„Stav Cirkvi, ktorý predstavujú nerozumné panny, je tiež označený ako laodicejský stav.“
Review and Herald, 19. august 1890.

Zápas múdrych panien, ktoré sú zároveň predstavené ako filiadefská cirkev, je s cirkvou, ktorá o sebe tvrdí, že je židovská, ale nie je.

Hľa, spôsobím, aby prišli z tých zo synagógy satanovej, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale klamú; hľa, spôsobím, aby prišli a poklonili sa pred tvojimi nohami a aby poznali, že som si ťa zamiloval. Zjavenie 3:9.

Sestra Whiteová sa týmto veršom zaoberá už v prvej publikácii po veľkom sklamaní.

„Domnievate sa, že tí, ktorí sa klaňajú pred nohami svätých, (Zjavenie 3:9), budú napokon spasení. Tu sa s vami musím rozísť; lebo Boh mi ukázal, že táto skupina boli vyznávajúci adventisti, ktorí odpadli a ,znova pre seba križovali Syna Božieho a vystavili ho verejnej potupe.‘ A v ,hodine pokušenia,‘ ktorá ešte len príde, aby vyjavila pravý charakter každého, spoznajú, že sú navždy stratení; a premožením úzkosťou ducha sa sklonia k nohám svätých.“
Word to the Little Flock, 12.

V piatej kapitole Izaiáša sa po prvý raz spomína pieseň o vinici, ktorú neskôr použil Kristus.

Teraz zaspievam svojmu preľúbenému pieseň svojho milého o jeho vinici. Môj preľúbený mal vinicu na veľmi úrodnom vrchu. Ohradil ju, vyzbieral z nej kamene, vysadil ju vybranou révou, uprostred nej postavil vežu a vytesal v nej aj lis. Očakával, že prinesie hrozno, ale ona priniesla plané hrozno. A teraz, obyvatelia Jeruzalema a mužovia Júdu, rozsúdte, prosím, medzi mnou a mojou vinicou. Čo sa ešte malo vykonať pre moju vinicu, čo by som jej nebol urobil? Preto, keď som očakával, že prinesie hrozno, priniesla plané hrozno? Izaiáš 5:1–4.

Podobenstvo, či už v Starej alebo v Novej zmluve, označuje Božiu cirkev ako tú, ktorú Boh zavrhol pre jej odmietnutie priniesť ovocie, na ktorého prinášanie bola vzbudená. V piatej kapitole Izaiáša je na záver podobenstva označený trest vinohradu a zároveň je dané zaslúženie, že bude pozdvihnutá zástava pre národy. Je zrejmé, že vinohrad nie je tou zástavou.

Preto sa rozpálil hnev Hospodina proti jeho ľudu, vystrel svoju ruku proti nemu a bil ho; vrchy sa chveli a ich mŕtvolý ležali roztrhané uprostred ulíc. Pri tom všetkom sa jeho hnev neodvrátil, ale jeho ruka je ešte vystretá. A pozdvihne znamenie národom zďaleka a zapíska na ne od končín zeme; a hľa, prídu rýchlo a zhurta. Izaiáš 5:25, 26.

Keď Ježiš neskôr zaspieval túto pieseň ako podobenstvo, jeho záver bol rovnako rozhodný.

Počujte iné podobenstvo: Istý hospodár vysadil vinicu, ohradil ju plotom, vykopal v nej lis a postavil vežu; potom ju prenajal vinohradníkom a odcestoval do ďalekej krajiny. Keď sa priblížil čas ovocia, poslal k vinohradníkom svojich sluhov, aby prevzali jej úrodu. Ale vinohradníci jeho sluhov pochytili: jedného zbili, druhého zabili a iného ukameňovali. Znova poslal iných sluhov, viac ako prvých, a urobili im to isté. Nakoniec k nim poslal svojho syna so slovami: Budú mať úctu k môjmu synovi. Keď však vinohradníci uvideli syna, povedali si medzi sebou: Toto je dedič; poďte, zabime ho a zmocnime sa jeho dedičstva. I chytili ho, vyvliekli von z vinice a zabili. Keď teda príde pán vinice, čo urobí tým vinohradníkom?

Povedali mu: Tých zlých ľudí biedne zahubí a vinicu prenajme iným vinohradníkom, ktorí mu budú odovzdávať úrodu vo svojom čase. Ježiš im povedal: Nikdy ste nečítali v Písmach: Kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, stal sa uholným kameňom; stalo sa to od Pána a je to obdivuhodné v našich očiach? Preto vám hovorím: Kráľovstvo Božie vám bude odňaté a bude dané národu, ktorý bude prinášať jeho ovocie. A ktokoľvek padne na tento kameň, rozbije sa; ale na koho on padne, toho rozdrví na prach. Keď veľkňazi a farizeji počuli jeho podobenstvá, spoznali, že hovorí o nich. Matúš 21:33–45.

Laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa nie je zástavou, ktorá je vztýčená. Vinicou v posledných dňoch, ktorá bola predobrazená starovekým Izraelom, je laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa, ale bude tu národ, ktorý prinesie ovocie, ktoré ho kvalifikuje ako prvotiny, čím je stoštyridsaťštyri tisíc.

To sú tí, ktorí sa nepoškvrnili so ženami; lebo sú pannami. To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Tí boli vykúpení spomedzi ľudí ako prvotiny Bohu a Baránkovi. Zjavenie 14:4.

Ako znamenie budú použítí Hospodárom na privedenie poslednej žatvy. Laodicejská cirkev adventistov siedmeho dňa je vinicou, ktorá zavrhlá základný kameň Mojžišových siedmich časov. Od toho bodu ďalej to bol postupný zostup do čoraz väčšej a väčšej temnoty. Znamenie bude „koreňom Jesseho“. Koreň Jesseho, alebo Dávid, predstavuje úplne poslednú pravdu, ktorú Ježiš predložil hašterivým Židom svojej doby. Je to symbol zásady Alfy a Omegy, ktorej neverní vinohradníci starovekého i novodobého Izraela odmietajú porozumieť.

A v ten deň bude koreň Izaiho, ktorý bude stáť ako zástava národom; k nemu budú hľadať pohania, a jeho odpočinok bude slávny. Izaiáš 11:10.

Sestra Whiteová a James White jasne uvádzajú, že do roku 1856 sa toto hnutie stalo Laodiceou; kedy teda ona uvádza, že toto hnutie vôbec prijalo posolstvo Laodicejským? Nikdy tak neurobila. Našou prvou chybou je prijať tvrdenie, že Cirkev adventistov siedmeho dňa bola počas svojich dejín víťaznou cirkvou. Je to práve naopak. Ak prijmem tento prvý mylný predpoklad, naše oči sa zatvárajú pred prorockými skutočnosťami, ktoré učia opak. Napríklad sestra Whiteová opakovane uvádza, že dejiny starovekého doslovného Izraela znázorňujú skúsenosť a dejiny novodobého duchovného Izraela. Keď sa často odvoláva na staroveký Izrael ako na príklad pre novodobý Izrael, zároveň cituje klasické vyjadrenie apoštola Pavla o tej istej skutočnosti.

A toto všetko sa im prihodilo ako príklad a bolo to napísané na napomenutie nám, ku ktorým prišli konce sveta. 1. Korint'anom 10,11.

Apoštol Pavol v jedenástom verši zhŕňa predchádzajúcich desať veršov.

A nechcem, bratia, aby ste nevedeli, že všetci naši otcovia boli pod oblakom a všetci prešli cez more; a všetci boli pokrstení v Mojžiša v oblaku a v mori; a všetci jedli ten istý duchovný pokrm; a všetci pili ten istý duchovný nápoj, lebo pili z toho duchovného Skalného útesu, ktorý ich sprevádzal; a tou skalou bol Kristus. Ale vo väčšine z nich nemal Boh zaľúbenie, lebo pohynuli na púšti. A tieto veci sa stali našimi výstražnými príkladmi, aby sme nežiadali zlé

veci, ako ich žiadali aj oni. Ani sa nestávajú modloslužobníkmi ako niektorí z nich; ako je napísané: Ľud si sadol jesť a piť a vstali, aby sa zabávali. Ani nesmilnime, ako niektorí z nich smilnili, a v jeden deň ich padlo dvadsaťtisíc. Ani nepokúšajme Krista, ako ho niektorí z nich pokúšali a zahynuli od hadov. Ani nerepcite, ako niektorí z nich reptali a boli zahubení Zhubcom. 1 Korint'anom 10,1–10.

Pavol ani sestra Whiteová nepoužívajú staroveký Izrael ako príklad víťazného a spravodlivého ľudu. Práve naopak. Pavol zhrňuje tých prvých desať veršov v jedenástom verši a potom v nasledujúcom verši uvádza poučenie, ktoré majú dejiny starovekého Izraela sprostredkovať tým, ktorí budú vidieť.

A preto ten, kto sa nazdáva, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol. 1. Korint'anom 10,12.

Staroveký Izrael poskytuje príklad ľudu, ktorý bol povolaný Bohom, vedený Bohom, naplňal Božie prorockvá a na každom kroku sa búrili proti Bohu, až napokon ukrižovali Stvoriteľa neba a zeme! Adventisti nemajú problém priznať tieto skutočnosti o starovekom Izraeli, no len zriedka dovoľia, aby zamýšľané varovanie preniklo ich laodicejskou slepotou. Môžu citovať pasáže, v ktorých sestra Whiteová označuje cirkev za zrenicu Božieho oka, a ona ňou aj je, no Božia láska k Jeho ľudu neprikrýva plášťom ich skutočný stav. Tých, ktorých miluje, karhá a tresce. Tak ako je Božia cirkev zrenicou Božieho oka, Ježiš veľmi jasne zhrnul svoj vzťah k tejto zrenici, k svojej zrenici.

Ó Jeruzalem, Jeruzalem, ktoré zabíjaš prorokov a kameňuješ tých, čo sú k tebe poslaní; koľkokrát som chcel zhromaždiť tvoje deti, ako sliepka zhromažďuje svoje kuriatka pod svoje krídla, a nechceli ste! Hľa, váš dom sa vám ponecháva pustý; a veru vám hovorím: Neuvidíte ma, kým nepríde čas, keď poviete: Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom. Lukáš 13:34, 35.

Mali by sa položiť otázky: „Ukazuje Ježiš skutočne koniec prostredníctvom začiatku? Znázorňuje staroveký Izrael naozaj moderný Izrael?“ Problémom starovekého Izraela počas celých jeho dejín bolo to, že verili, že ich dedičstvo dokazuje, že sú Božím ľuďom, a preto že nemôžu byť ničím iným než Božím ľuďom. Preto sa v dňoch Jeremiáša vyznávali za chrám Hospodinov.

Slovo, ktoré zaznelo Jeremiášovi od Hospodina: Postav sa do brány Hospodinovho domu a tam hlásaj toto slovo a povedz: Počujte slovo Hospodinovo, všetci z Júdu, ktorí vchádzate týmito bránami klaňať sa Hospodinovi. Takto hovorí Hospodin zástupov, Boh Izraela: Napravte svoje cesty a svoje skutky, a dám vám prebývať na tomto mieste. Nespoliehajte sa na klamlivé slová, keď hovoria: Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov, chrám Hospodinov je toto. Jeremiáš 7:1–4.

Tento istý blud zdôraznil aj Ján Krstiteľ.

A dávali sa od neho pokrstiť v Jordáne, vyznávajúc svoje hriechy. Keď však videl, že k jeho krstu prichádza mnoho farizejov a saducejov, povedal im: Plemeno vreteníc, kto vás upozornil, aby ste unikli budúcemu hnevu? Neste teda ovocie hodné pokánia. A nemyslíte si, že si môžete hovoriť: Máme Abraháma za otca; lebo hovorím vám, že Boh môže z týchto kameňov vzbudiť Abrahámovi deti. A už aj sekera je priložená ku koreňu stromov; preto každý strom, ktorý

neprináša dobré ovocie, sa vytína a hádza do ohňa. Matúš 3:6–10.

Práve to isté pomýlené chápanie v adventizme, ktoré je symbolizované výrazom „Chrám Hospodinov, to sme my“ a tým, že sme Abrahámovým duchovným „potomstvom“, je prvotným prejavom slepoty Laodicey.

„Boh posla poslov, aby oznámili svojmu ľudu, čím musia byť a čo musia konať, aby poslúchali Jeho zákony spravodlivosti, podľa ktorých, ak ich človek činí, bude v nich aj žiť. Majú milovať Boha nade všetko a nemať pred Ním iných bohov; a majú milovať svojho blížneho ako seba samých a robiť mu to, čo by si želali, aby on robil im.

„Ani jedna čiarka z Božieho svätého zákona sa nesmie brať naľahko ani s neúctou. Tí, ktorí prestupujú, Takto hovorí Hospodin,‘ stoja pod zástavou kniežat a temnosti, vo vzbure proti svojmu Stvoriteľovi a svojmu Vykupiteľovi. Nárokujú si na zaslúbenia dané poslušným a hovoria: Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov sme my, zatiaľ čo zneuctujú Boha tým, že nesprávne predstavujú Jeho charakter, tým, že robia práve to, čo im povedal nerobiť. Vztyčujú zástavu, ktorú Boh nedal. Ich príklad zvádza na scestie, ich vplyv kazí. Nie sú svetlami vo svete, lebo nenásledujú zásady spravodlivosti.“

„Ľudia nemôžu voči Bohu prejavíť väčšiu zradnosť, než keď pohrdajú svetlom, ktoré im posla. Tí, čo takto konajú, zavádzajú nevedomých, lebo stavajú falošné smerovníky. Ustavične prekrúcajú čisté zásady....“

„V slovách Svätého písma sa nám jasne hovorí, prečo prišlo spustošenie na židovský národ. Mali veľké svetlo, bohaté požehnania a podivuhodnú prosperitu. No ukázali sa ako neverní svojmu zverenému poslaniu. Nestarali sa verne o Pánovu vinicu ani Mu nevydávali jej ovocie. Konali, akoby nebolo Boha, a preto ich zastihla pohroma.“ Manuscript Releases, zväzok 14, 343–345.

Izrael veril, že pretože bol na počiatku svojich dejín vyvolený Bohom, zostane navždy Jeho vyvoleným ľuďom. Ešte horšie bolo, že veril aj tomu, že pretože je Jeho vyvoleným ľuďom, On ho poctí, napriek tomu, že oni odmietali číť Jeho. Prorocky boli Jeho vyvoleným ľuďom, až kým s nimi nebol rozvod, no nikdy neboli ľuďom, akým ich Boh túžil mať. Spravodlivosť vyvoleného ľudu sa neurčuje podľa toho, kým by si o sebe mohol myslieť, že je. Staroveký Izrael je hlavným príkladom Cirkvi adventistov siedmeho dňa, ale keď sa prijme falošný predpoklad, že predstavujú stoštyridsaťštyri tisíc na konci sveta, prejaví sa slepota Laodicey, tak ako sa prejavila aj slepota starovekého Izraela. Adventizmus verí a učí, že je Božím ostatkom na konci sveta, napriek jasným dôkazom o opaku.

Čím viac sa približujeme ku koncu času milosti, tým vážnejším a priamejším sa musí stať posolstvo pre ľud Laodicey. Ak sa tento nesprávny predpoklad neodloží v prospech pravdy, potom príklady Árona, Jeroboáma a roku 1863 zostávajú skryté pod plášťom tradície a zvyku. Sme príliš blízko konca času milosti na to, aby sme sa už dlhšie skrývali pod týmto plášťom.

A odsúdenie je v tom, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia milovali tmu viac než svetlo, lebo ich skutky boli zlé. Lebo každý, kto pácha zlo, nenávidí svetlo a nejde k svetlu, aby jeho skutky neboli odhalené. Ján 3,19.20.

Dejiny odpadnutí adventizmu boli sledované v Božom prorockom Slove. Je to prorocká skutočnosť. Prvým dôkazom toho je staroveký Izrael. Staroveký Izrael je dejinami neustáleho a stupňujúceho sa odpadnutia, a predsa Biblia i Duch proroctva učia, že staroveký Izrael je predobrazom moderného Izraela. Hoci je to smutné, nikdy nebolo dôležitejšie porozumieť tejto pravde než práve v súčasnom čase. To, čo sa odpečaťuje so Zjavením Ježiša Krista, je skutočnosť, že dejiny adventizmu ako protestantského rohu prebiehajú súbežne s dejinami republikánskeho rohu. Oba rohy poskytujú jeden druhému druhého svedka a odmietnutie správne rozpoznať jedného zo svedkov zároveň zabráňuje rozpoznaníu druhého svedka.

Línie Árona, Jeroboáma a roku 1863 označujú začiatok novodobého duchovného Izraela a tým zároveň označujú aj začiatok republikánskeho rohu. Posolstvo tretieho anjela je varovaním pred prijatím znamenia šelmy. Sú to Spojené štáty, ktoré najprv prijímú nedeľný zákon a potom prinútiť celý svet, aby urobil to isté.

„Cudzie národy budú nasledovať príklad Spojených štátov. Hoci ona vedie, predsa tá istá kríza doľahne na náš ľud vo všetkých častiach sveta.“ Testimonies, zväzok 6, 395.

Prorocké pravdy spojené s krízou nedeľného zákona nemožno oddeliť od pôsobenia Spojených štátov. Zemská šelma zo Zjavenia trinástej kapitoly je šiestym kráľovstvom biblického proroctva, ktoré podľa Izaiáša dvadsiatej tretej kapitoly vládne sedemdesiat prorockých rokov. Je to zemská šelma, ktorá má dva rohy. Pravdy spojené so vzťahom týchto dvoch rohov sa teraz odpečaťujú, ale iba tým, ktorí sa rozhodnú porozumieť, že Ježiš uskutočňuje odpečatenie Zjavenia Ježiša Krista tým, že používa začiatok nejakej veci na znázornenie konca nejakej veci.

Spojené štáty začali v roku 1798 ako šieste kráľovstvo biblického proroctva a počas nasledujúcich šesťdesiatich piatich rokov boli dva rohy, ktoré mali spolu prechádzať dejinami, zasadené do rámca, ktorý bolo možné rozpoznať, avšak iba tými, ktorí sú ochotní vidieť. Šesťdesiatpäť rokov, ktoré sú predstavené v siedmej kapitole Izaiáša, sa začalo v roku 742 pred Kr. a skončilo v roku 677 pred Kr. Od roku 1798 do roku 1863 sa tieto roky zopakovali. Týchto šesťdesiatpäť rokov označuje proces krízy v oboch rohoch.

Do roku 1863 sa úvodné obdobie prorockých „dní jedného kráľa“ z Izaiáša dvadsiatej tretej skončilo, a tým ustanovilo prorocké medzníky záverečného obdobia „dní jedného kráľa“. Záver symbolických sedemdesiatich rokov v Izaiášovi dvadsiatej tretej je znázornený prvými šesťdesiatimi piatimi rokmi. Obdobie od roku 1863 až po čas konca v roku 1989 je obdobím laodicejskej adventistickej cirkvi, ktoré sa začalo milleritickým hnutím a končí pri hnutí sto štyridsaťštyritisíc. Aby sme porozumeli obdobiu na konci, musíme porozumieť obdobiu na začiatku. Adventizmus to nedokáže, lebo jeho začiatok je poznačený odmietnutím Mojžišovej prísahy, ktorá označuje práve tých šesťdesiatpäť rokov, predstavujúcich začiatok i koniec adventizmu a Spojených štátov.

Z tohto dôvodu, a je to dôvod nesmiernej dôležitosti, sa tento článok usiloval ustanoviť jednu prorockú skutočnosť, ktorú teraz odpečaťuje Lev z kmeňa Júdovho. Tou skutočnosťou je, že ak nie ste ochotní uznať, že Cirkev adventistov siedmeho dňa sa vždy nachádzala v laodicejskom stave, potom logicky nie ste schopní správne rozdeľovať dejiny adventizmu, a bez správneho

rozdeľovania dejín adventizmu nie ste schopní správne určiť roh republikánstva.

Lebo ak po tom, čo unikli poškvrnám sveta poznaním Pána a Spasiteľa Ježiša Krista, znovu sa do nich zapletú a budú nimi premohnutí, ich posledný stav je horší než prvý. Lebo lepšie by im bolo, keby neboli poznali cestu spravodlivosti, ako keď ju poznali, obrátiť sa späť od svätého prikázania, ktoré im bolo odovzdané. Ale prihodilo sa im podľa pravdivého príslovia: Pes sa vrátil k svojmu vlastnému vývratku, a umytá sviňa k váľaniu sa v blate. 2 Peter 2:20–22.